

[Jørgen Gram.]

Folk, ønsker ogsaa jeg som Sønderjyde og som valgt sønderjydske Repræsentant at fremkomme med nogle Bemærkninger i Debatten.

Jeg beklager stærkt, at der ikke i den danske Rigsdag med Selvfølgelighed har kunnet samles et stort Flertal om et Standpunkt, hvorved vi uden at gaa Retten for nær med Glæde strakte Haanden ud imod Befolkningen i et gammelt dansk Land, som nu vender deres Hu imod os.

Men det har været meget smaat med Velkomst- og Glædesytringer fra de radikal-socialistiske Partiers Side over Danskhedens Vækst dernede, ogsaa i Debatten i Gaar og i Dag, medens Forbehold og Skepsis er traadt stærkt i Forgrunden. Jeg vil dog straks her med Glæde konstatere, at den forrige Taler, stærkere end man saa ofte hører, lod skinne igennem, at han havde Medhu med og vilde glæde sig, hvis Danskheden dernede voksede. Men med Kronskud af Uvilje og Skepsis, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller senest i Gaar gav Udtryk for, forstaar man godt, at tysk Radio, den tyske Avis i Nordslesvig og den samlede tyske Propaganda jævnlige og triumferende bruger det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Navn i deres Kamp mod Danskheden. Ogsaa den Henvendelse, som de 121 Underskrivere i Gaar afleverede i Rigsdagen, var samme Aften, som den offentliggjordes, i den tyske Radio i Hamburg, hvor den omtaltes som „Et koldt og haardt Nej til jer“. Saaledes fremstillede de fornævnte tyske Kredse — maaske ikke helt med Urette — over for den danskorienterede sydslesvigske Befolkning denne og andre lignende Udtalelser.

For Danskheden i Sydslesvig er Mangel paa det danske Folks Medhu og Støtte et Spørgsmaal om at være eller ikke være, og saadan som Forholdene har udviklet sig, er politisk Støtte i Øjeblikket langt mere uundværlig end baade den humanitære og den folkelige. Det kan da ikke undre, at dansksindede Sønderjyder fra Sydslesvig ved personligt Møde med Folk nordfra stadig angstfuldt udbryder: Vil I ikke kendes ved os? Jeg vil svare: Jo, vil vil, vi vil prøve paa at komme i mere levende Forbindelse med jer — og jeg haaber, at den store Del af det danske Folk siger det samme, naar det bliver spurgt.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller drog i Gaar et skarpt Skel mellem det danske Nordslesvig og det tyske Sydslesvig, og rettede underforstaaede Bebrejdelser imod den sydslesvigske Befolkning, fordi

der ikke var mere Hold i den, end at den lod sig fortyske. Men kan det undre, at den nære Beliggenhed ved Holsten, den mærkelige halvtyske Administration i dansk Tid og tyske Lærere og Præster sendt af Myndighederne maatte give et stærkere Præg af Fortyskning dernede end i Nordslesvig?

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var derudover i Gaar inde paa, at Danskheden i Nordslesvig ogsaa var trængt tilbage, men i de sidste 20 Aar før 1914 var gaaet frem. Ja, naturligvis var og er der en absolut Forskel paa Nordslesvig og Sydslesvig, men Danskheden var jo ogsaa stærkt trængt visse Steder i Nordslesvig. Der var f. Eks. kun 68 danske Stemmer i Tønder i 1867, medens der dengang var 333 tyske Stemmer. Det gik ned til 28 danske Stemmer i 1902 og frem til 439 tyske. Man naaede op paa 80 danske Stemmer i 1912, forud for den første Krig, og da var der 687 tyske Stemmer. Tager vi en By som Aabenraa, saa var der 1867 523 danske Stemmer og 478 tyske. I 1881 gik Danskheden tilbage, der var da 206 danske Stemmer. I 1903 var der 333 danske Stemmer og i 1912 374 mod 782 tyske. Men ved det første Folketingsvalg efter 1920 var de danske Stemmer naaet op paa 3 827. Det maa dog bemærkes, at før Genforeningen havde Kvinder ikke Valgret i Sønderjylland.

I Landdistrikterne i Nordslesvig stod Danskheden bedre, men i de sydligere Sogne stod det smaat til. Lad mig her lige fremdrage, hvad en af de mest skeptiske over for Danskheden i Sydslesvig, Medunderskriver blandt de 121, Gaardejer M. Refslund Poulsen, i en Artikel i „Hejmdal“ for 5. Marts 1947 skriver om den svage Danskhed i Burkal Sogn — jeg tillader mig at citere ganske kort:

„Ved et Valg i 1903, da Danskerne var længst nede, havde de kun 16 Stemmer, medens Tyskerne havde 64. Danskerne havde altsaa kun 20 pCt. af den lave Valgdeltagelse.“

Og længere nede:

„Valgtallet viser, at i den truede Firkant var Valghumøret sløjt. Man havde ikke Tro og Mod til at vise sin Danskhed, for selv med Valghemmelighed ved Rigsdagsvalget kunde Valgdeltagelsen jo ikke skjules. Danskerne trykkede sig. Da Trykket var vejet, mødte Burkal til Folkeafstemningen 10. Februar 1920 med 51 pCt. danske Stemmer ...“

Videre fortæller Hr. Refslund Poulsen om, hvordan han sammen med J. H. Schmidt, Vojens, vilde have en Samtale om et Gaardkøb med en Mand, som skulde være